

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 46/08-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. februára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. J. B., P., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Obo 23/2006-47 z 10. júla 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. J. B. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. januára 2008 doručená sťažnosť Mgr. J. B., P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Obo 23/2006-47 z 10. júla 2007.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že najvyšší súd označeným rozsudkom č. k. 1 Obo 23/2006-47 z 10. júla 2007 nevyhovel odvolaniu sťažovateľa a potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Cbsi 6/05-33 z 2. decembra 2005, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľa na určenie pravosti prihlásenej pohľadávky v sume 12 240 Sk. Krajský súd v odôvodnení predmetného rozsudku uviedol, že návrh sťažovateľa nie je právne opodstatnený z dôvodu, že sťažovateľ „... nie je veriteľom úpadcu, nemá voči nemu pohľadávku, je vlastníkom 10 kusov akcií úpadcu, čo znamená, že je akcionárom“.

Najvyšší súd v napadnutom rozsudku potvrdil právny názor prvostupňového súdu, keď uviedol: „Súd prvého stupňa správne ustálil, že navrhovateľ nie je veriteľom úpadcu, lebo nemá voči nemu pohľadávku. ... Práva veriteľov a práva akcionárov nie sú rovnaké a ich úpravu upravuje zákon odlišne. ... V tomto konaní sa zisťuje dôvodnosť alebo nedôvodnosť popretia pohľadávky odporcom. Každý navrhovateľ nie je v pozícii veriteľa, správca konkurznej podstaty dôvodne poprel jeho pohľadávku ako nejestvujúcu. Prvostupňový súd správne dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nie je opodstatnený, a preto ho aj zamietol.“

Sťažovateľ uviedol, že najvyšší súd ako odvolací súd pri rozhodovaní o jeho odvolaní tým, že potvrdil prvostupňový rozsudok krajského súdu, pochybil najmä z nasledovných dôvodov:

- najvyšší súd v odvolacom konaní nedostatočne preskúmal skutkový stav danej veci, keď dôsledne nepreveril skutočnosti, za akých „... spoločnosť VÚB Kupón, investičný fond, a. s. Bratislava vznikol a za akých okolností táto spoločnosť sa dostala do konkurzu. Rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sa zlegalizoval nekalý postup tejto spoločnosti, ktorá napáchala krivdy na akcionároch“;

- postupom najvyššieho súdu boli porušené jeho označené základné práva podľa ústavy a právo podľa dohovoru, pretože najvyšší súd nevykonal nápravu, ale potvrdil rozsudok krajského súdu, čím mu bolo odopreté „... vlastnícke právo k finančnej čiastke 12 240 Sk“;

- najvyšší súd aplikoval podľa názoru sťažovateľa výklad dotknutých právnych noriem v odvolacom konaní ústavne nesúladným postupom, čo má za priamy následok porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom vo veci jeho sťažnosti rozhodol nasledovne:

„Rozsudkom Najvyššieho súdu SR 1 Obo 23/2006 zo dňa 10. júla 2007 bolo porušené právo sťažovateľa vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a z čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a právo sťažovateľa na vlastníctvo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 Ústavy SR.

Rozsudok Najvyššieho súdu SR 1 Obo 23/2006 zo dňa 10. júla 2007 sa zrušuje a vec sa vracia na nové konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 25 000,- Sk.

Zároveň žiadam priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 25 000,- Sk a to z dôvodu, že v rámci kupónovej privatizácie som poskytol spoločnosti VÚB KUPÓN, investičný fond, a. s. Bratislava v roku 1992 finančné prostriedky vo výške 500 Sk. S týmito prostriedkami nedisponujem do dnešnej doby.“

Sťažovateľ zároveň požiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu z dôvodu nepriaznivých finančných a majetkových pomerov.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej predmetom je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 1 Obo 23/2006-47 z 10. júla 2007.

Pri posúdení sťažnosti vychádzal ústavný súd z § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný návrhom. Viazanosť návrhom platí zvlášť pre petit, čo znamená, že ústavný súd rozhoduje o porušení práv a slobôd v rozsahu, ako ho vymedzí sťažovateľ v návrhu na rozhodnutie ústavného súdu.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody. Zmeškanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde

neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03).

Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03).

Ústavný súd zistil, že označený rozsudok najvyššieho súdu č. k. 1 Obo 23/2006-47 z 10. júla 2007 bol sťažovateľovi doručený 7. septembra 2007. Sťažnosť sťažovateľa bola doručená ústavnému súdu 11. januára 2008. Z toho vyplýva, že bola doručená zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene. Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľa (napr. návrhom na zrušenie označeného rozsudku najvyššieho súdu, priznaním primeraného finančného zadosťučinenia).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2008